

RICARD PÉREZ CASADO

Crisi i recuperació del socialisme valencià

A l'escenari polític valencià, del 1979 ençà, el PSPV-PSOE ha estat l'única força política amb capacitat de proposar, i encarrilar, el redreç col·lectiu del País Valencià. Hi havia els antecedents i, al costat, l'enorme esforç social i individual de les organitzacions cíviques, de les personalitats: de la defensa de la llengua com a identitat a la recuperació dels noms de cada cosa —aquesta casa, EL TEMPS n'és un bon exemple—. En termes polítics, però, el socialisme ha estat l'única força d'abast per totes les comarques valencianes, i l'única alhora capaç d'enfrontar-se a la dreta cavernícola de sempre, sucursalista i centralista.

La davallada socialista ha estat, també, l'única raó de les successives victòries electorals del Partit Popular a partir de la dècada dels noranta. Cap força alternativa no ha ocupat l'espai que deixava la crisi dels socialistes valencians, almenys fins ara. La recuperació electoral, i social, del PSPV no és tan sols una qüestió interna, de la cuina del PSPV i ni tan sols de l'esquerra plural que es proclama del patrimoni comú i de la reivindicació comuna sobre el país i la seua identitat. És una qüestió que afecta tota la societat en primer lloc, i en tot cas la majoria progressista.

Així ho van entendre els delegats socialistes, inclosos els valencians, en el 35è Congrés del PSOE. De la crisi a la confiança en uns pocs mesos per tal de tancar un parèntesi, en aquest cas a Espanya, que els ciutadans ja percebien com a massa llarg. Recuperació que ja s'havia mamprès al Partit dels Socialistes de Catalunya, que ja ha donat fruit d'acció de govern a les Balears, a Aragó i a Astúries. El desmantellament, per part del PP, de les conquestes socials en serveis bàsics, de l'ensenyament a la salut, o el menyspreu per la informació democràtica són tan evidents que la rectificació electoral acompanyarà la recuperació orgànica i de propostes dels socialistes.

Algunes especificitats del socialisme valencià, vinculades en bona part a la mateixa societat de

la qual forma part —no hem d'oblidar-ho— han perllongat una situació crítica que no s'avenia amb els vents de canvi que bufaven una mica pertot. Tard, i a temps, val a dir. En la mesura que fetes les reflexions, païts els errors i les conseqüències, una nova fornada de ciutadans i ciutadanes progressistes s'apressen a recuperar el discurs i el nervi polític per endreçar la situació.

Està en joc l'articulació del país, és a dir, la necessitat de fer país, una necessitat que la dreta no tingué, ni tindrà mai, com a propòsit central de les seues propostes. Fer país per la llengua, per l'ús social efectiu, de manera activa, als mitjans de comunicació i a l'ensenyament, que ha de ser —cal reivindicar-ho novament— públic, únic, laic, gratuït i valencià. Com els mitjans de comunicació, democràtics, sotmesos al control independent, i valencians. Una salut de qualitat per tots, independent de les intervencions polítiques que fan desanimar els usuaris que acaben anant cap al sistema i les xarxes privades. Recuperar, en una paraula, el pols i l'esme d'una societat que no es vol secundària, reduïda a una cultura de subproductes, barroera i imbècil.

Està en joc l'aigua, el medi natural i històric, els recursos econòmics treballats i acumulats pels valencians. És a dir, l'oportunitat de recuperar i fer país.

Per això calen les idees i els instruments. Les unes i els altres ja estan disponibles, i es precisaran en el IX Congrés del PSPV. Idees nascudes de debats en profunditat, de l'atenció constant a la situació i dels valors emergents d'una societat més dinàmica que no la seua sovint esperpèntica representació política. I uns valors que s'incardinen en la nova economia, en la globalització de la cultura des de l'arrelament en la senya identitària més immediata, les ciutats, el sistema de ciutats valencià, i el territori integral de la Comunitat Valenciana, lluny de les fragmentacions de campanar que s'han reforçat en els darrers anys de governs locals i autonòmics del Partit Popular.

Aquestes idees, aquestes propostes, no són propietat dels socialistes. És una primera lliçó ben

“Està en joc la necessitat de fer país, una cosa que la dreta no ha tingut, ni tindrà mai, com a propòsit central de les seues propostes”.